

دبه آمریکایی؛ این بار درباره سوریه

پیش کشیدن موضوع کنار رفتن رئیس یک دولت به عنوان پیش شرط مقابله با تروریست ها، بدعت دیگری است که غرب در پی ایجاد آن است.

به گزارش آران نیوز، مذاکرات سیاسی درباره سوریه از امروز دوباره آغاز می شود و حدود ۲۰ هیئت سیاسی پس از حدود ۲ هفته بار دیگر در اتریش گرد هم می آیند تا برای حل بحران سوریه که کم کم دارد ۶ ساله می شود تصمیم بگیرند. این اجلاس اما تحت الشعاع اظهارنظر ها و مواضع یک جانبه یک کشور است؛ آمریکا. درحالی که بیانیه ۹ ماده ای که ۲ هفته پیش به تایید ۱۸ هیئت سیاسی حاضر در مذاکرات سوریه از جمله خود آمریکایی ها رسیده بود و در آن از رفتن اسد حرفی به میان نیامده و به طور کلی بیانیه درباره سرنوشت اسد اصطلاحاً «سکوت» کرده است اما جان کری در این ۲ هفته و به خصوص روزهای اخیر باز هم خواستار رفتن اسد شده و گفته که این موضوع مورد اختلاف ایران، روسیه و آمریکا است و با این ۲ کشور درباره آن صحبت خواهد کرد.

او حتی اسد را مانع مبارزه با داعش دانسته و گفته «آمریکا و شرکایش معتقدند با بودن اسد در قدرت نه صلح امکان پذیر است نه غلبه بر داعش... درخواست از معارضان برای اعتماد به اسد و قبول رهبری اسد در خواست معقولانه ای نیست.» این اظهارنظر که البته به اشکال مختلف در ۲ هفته گذشته تکرار شده است در تناقض با بند ۷ بیانیه وین ۲ است که صراحتاً در آن آمده است «شرکت کنندگان وفق بیانیه مشترک ژنو ۲۰۱۲ و قطعنامه شماره ۲۱۱۸ شورای امنیت، سازمان ملل را به تشکیل نشست با حضور نمایندگان دولت سوریه و معارضان این کشور جهت رسیدن به فرایندی سیاسی که به تشکیل حکومتی معتبر، فراگیر و غیرطایفه‌ای، و به تبع آن، قانون اساسی جدید و انتخابات منتهی می‌شود، دعوت کردند...» همین ذکر «نمایندگان دولت سوریه» در بیانیه ۱۸ کشور صراحتاً نشان می دهد که هر آن چه قرار است اتفاق بیفتد باید با حضور «دولت سوریه» باشد و پیگیری این موضع که اسد باید برود یا اسد مانع مذاکره با معارضان است خلاف بیانیه مورد توافق ۱۸ کشور است. این که آمریکا صراحتاً خلاف آن چیزی که همه توافق کرده اند حرف بزند، البته شیوه آمریکایی ها در مذاکرات سیاسی است و در طول مذاکرات هسته ای با ایران نیز بارها تکرار شد؛ شاید آن را برای گرفتن امتیاز بیشتر می گویند شاید هم برای آرام کردن متحدان شان از قبیل عربستان. اما هرچه هست، آن ها باید بپذیرند که اگر قرار است درباره موضوعی مذاکره کنند، پای بندی به آن چه در اعلامیه مورد توافق همه آمده، پیش شرط اول حضور در مذاکرات بعدی است. این همان چیزی است که ایران روز چهارشنبه اعلام کرد و خواستار پای بندی واشنگتن به توافقات پیشین شد.

آمریکایی ها با پیش کشیدن موضوع اسد در حقیقت ۲ بدعت ایجاد می کنند:

۱- نخست همان است که در بالا آمد و آن عادی شدن نقض توافقاتی است که تازه ۲ هفته است امضا شده. روندی که به بدعتی تبدیل می شود که ممکن است در آینده کل نتایج مذاکراتی که ۲۰ هیئت برای آن تلاش می کنند را بی اثر کند.

۲- پیش کشیدن موضوع کنار رفتن رئیس یک دولت به عنوان پیش شرط مقابله با تروریست ها، بدعت دیگری است که غرب در پی ایجاد آن است. این که کشوری توسط تروریست ها اشغال شود، دولت های دیگر بر سر یک میز بنشینند و به جای تصمیم گیری درباره مقابله با تروریست ها درباره رئیس دولت آن کشور تصمیم بگیرند نه معنا دارد و نه باید اجازه داد شکل بگیرد. مبارزه با تروریسم روش و نظام خود را دارد. ضمن آن که کنار رفتن اسد تا زمانی که ثبات در این کشور برقرار نشده است و گروه های تروریستی بخش های زیادی از خاک سوریه را در اختیار دارند چیزی جز فروپاشی کامل در این کشور را در پی نخواهد داشت. بماند که این کنار رفتن هم باید بر اساس تصمیم مردم این کشور باشد. تجربه ایران در چند سال گذشته به خصوص هفته های اخیر در مبارزه با تروریست ها در سوریه نشان می دهد که مقابله با این خطر بیش از توجه به شکل و ظاهر، نیازمند جدیت در مقابله است و اصلاً پذیرفته نیست که چند کشور به بهانه مقابله با تروریسم به دنبال تغییر رئیس یک دولت باشند. آیا آمریکا اجازه می دهد برای پیگیری حقوق سیاه پوستان، کشورهای دیگر بنشینند و درباره رفتن یا نرفتن رئیس جمهور آمریکا بحث کنند؟

البته منطق ایران در مذاکرات روشن است؛ تعیین سرنوشت سوریه توسط مردم این کشور. به نظر می رسد با توجه به فضا سازی آمریکایی ها و دبه آن ها در بیانیه وین ۲، باید در مذاکراتی که قرار است امروز برگزار شود منتظر هر نتیجه ای بود، از جمله شکست، مگر این که کشورهای حاضر در مذاکرات بپذیرند حق مردم سوریه در تعیین آینده این کشور را به رسمیت بشناسند.